

Astrid Sercu

JE KUNT
GEEN
KANT OP

Voor Abel en Arend, mijn kleine alles.

- AS

Astrid Sercu

Je kunt geen kant op

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: vriendschap, misdaad, school, wraak

NUR 284

ISBN 978 90 448 3987 6

D/2021/4124/119

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

0.

Wie die avond naar het schoolgebouw in Manelaar keek, werd verblind door zwaailichten. Op het schoolplein stonden vijf politiebusjes en een ziekenwagen. Een klein leger agenten, gehuld in kogelvrije vesten, hield een wapen gericht op de hoofdingang. Enkele tientallen meters boven het dak zweefde een helikopter, vanwaaruit een cameraman beelden schoot voor het avondjournaal. Op de begane grond stonden groepjes mensen: politieagenten vooraan, bezorgde ouders en kijklustigen achter een blauw-wit lint wat verderop. Iedereen hield zijn adem in.

In de school bevonden zich vier leerlingen en twee gewapende mannen.

Het scherpe gerinkel van de deurbel wekte haar bruusk uit haar dagdroom.

48 UUR EERDER

1.

Op het lage tafeltje, net voor de grote televisie, stond een hele berg hapjes uitgesteld. Er waren chips met kruidenkaas, worstjes en vers gesneden stukjes wortel met veel dipsaus. Mien veegde door haar kastanjebruine haar, glimlachte breed, zocht even naar de meest flatterende houding en maakte toen een selfie. Na de foto kritisch te hebben bekeken en toch maar weer voor een zwart-witfilter te kiezen – omdat die de huid nu eenmaal gaver doet lijken dan hij is – stuurde ze hem de wereld in. Hashtag: *girlsnight!*

Over een kwartiertje zouden haar twee boezemvriendinnen voor de deur staan. Victoria zou zich meteen op de hapjes storten. En Alix zou languit op de bank gaan liggen en op haar smartphone zoeken naar de perfecte horrorfilm. Eentje over een seriemoordenaar, of een geest. Zo ging het altijd.

Mien grinnikte. Ze kende haar vriendinnen door en door. En sinds ze in december samen op zoek waren gegaan naar een vermiste klasgenote – én die hadden gevonden – was hun band alleen maar hechter geworden. Ze hoopte stiekem dat het niet bij deze ene opgeloste misdaad zou blijven. Het startschot voor haar veelbelovende toekomst als politie-inspecteur was gegeven.

2.

Emilio Riveros hijgde. Hoezeer hij ook probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen, het lukte hem niet. Het rennen had hem volledig uitgeput. Zijn borstkas ging hevig op en neer. Hij boog voorover en leunde met zijn rechterarm tegen een lantaarnpaal, in een poging de stekende pijn in zijn milt te verzachten. Behoedzaam keek hij achterom. Niemand. Hij werd niet gevolgd. Hij was iedereen te slim af geweest.

Emilio keek om zich heen. Aan weerszijden van de straat werden enkele bouwvallige huisjes omgeven door uitgestrekte weilanden, met hier en daar een eenzaam stuk vee. Was hij op de juiste plek terechtgekomen? Had hij de goede weg afgelegd? Vanuit zijn linkerooghoek merkte hij een wit bord op, aan de overkant van de straat. Hij kneep zijn ogen samen om de verwaagde letters te kunnen lezen. *De inwoners van Manelaar heten u welkom!*

Hij grijnsde. Hier moest hij zijn.

3.

Mien opende de deur en werd net niet omvergelopen door een weelderige bos witblonde krullen. ‘Hapjes!’ kirkte Victoria stralend. Ze negeerde de kapstok in het halletje, gooide haar winterjas op de eettafel, schopte haar enkellaarsjes uit en liet zich met een plofje op het zachte vloerkleed vallen, net naast het salontafeltje. ‘Ik heb honger!’

Alix zette haar fiets tegen de gevel van het huis, naast die van Victoria. ‘Gelukkig nieuwjaar, Mien!’ riep ze toen ze binnenkwam. ‘Ik heb hier zo naar uitgekeken! En toch kan ik niet geloven dat de kerstvakantie al voorbij is. Morgen weer naar school, bah. Luister: ik heb al één film gevonden die we zeker moeten zien, hij gaat over een geest in het huis van een seriemoordenaar en ...’ Alix ratelde verder, terwijl ze Mien een snelle knuffel gaf en Victoria achternaholde.

Mien sloot de deur. Ze glimlachte. Eindelijk herenigd. Ze had haar vriendinnen bijna twee weken moeten missen door een reeks van verplichte familiefeesten. Haar kaken deden nog steeds pijn van het voortdurend geforceerd glimlachen. Ze had een hekel aan opdringerige ooms en tantes.

Mien haalde een grote fles icetea uit de koelkast en begaf zich

naar het vrolijke gekwebbel in de woonkamer. Gelukkig kon ze bij Alix en Victoria gewoon zichzelf zijn. Ze ging met een zucht naast Alix op de bank zitten.

‘Jij bent buitenaards, Vic,’ zei Alix ernstig.

Victoria keek haar vriendin niet-begrijpend aan.

‘Jij verslindt elke dag minstens één zak chips en toch blijf je het slankste meisje van Manelaar.’

Victoria haalde haar schouders op, terwijl ze een grote kwak saus met een klein stukje wortel verorberde. ‘Ach, het is een gave,’ antwoordde ze kauwend. ‘Jij drumt, Mien tekent ... en ik eet.’

Alix lachte.

Mien opende de fles en vulde drie grote glazen tot aan de rand met icetea. ‘Je hebt gelijk, Vic,’ grijnsde ze, en ze stak met een plechtig gebaar haar glas omhoog. ‘Je bent uitzonderlijk getalenteerd. Proost!’

De avond vloog voorbij. De meisjes slaagden erin, weliswaar met onafgebroken gegil, de hele horrorfilm uit te kijken. Van Victoria’s stem bleef enkel een hees gepiep over. Op de digitale klok van de oven prijkte 23:00 in neongroene cijfers.

‘Tijd om te vertrekken, Vic,’ zuchtte Alix. Beide vriendinnen hadden hun ouders beloofd stipt om elf uur thuis te zijn.

Victoria gooide met een dramatische zucht haar hoofd in haar nek. ‘Ja, baas,’ piepte ze. Dik tegen hun zin trokken ze hun winterjassen aan.

‘De hapjes waren top, Mien,’ zei Alix, terwijl ze haar handschoenen aantrok. Ze kreeg geen antwoord. Alix draaide zich om. ‘Mien?’

Nu pas zag ze dat Mien op televisie het avondjournaal had

opgezet. Vanachter haar te grote bril keken haar groene ogen gebiologeerd naar het scherm. Vic en Alix gingen aan weerszijden van hun vriendin staan.

‘De politie vraagt om in deze regio extra aandachtig te zijn. Het zou gaan om de negentienjarige Emilio Riveros, ondanks zijn jonge leeftijd een van de gevaarlijkste criminelen van het land. Hij zat reeds een vijftal maanden in de cel voor verschillende gewapende overvallen. Riveros maakte bij deze feiten meerdere dodelijke slachtoffers. Ook zijn ontsnapping verliep niet zonder slag of stoot: enkele bewakers van gevangenis De Overstap werden opgenomen in het ziekenhuis. Het is nog niet duidelijk of ...’

De drie vriendinnen keken elkaar geschrokken aan.

‘De Overstap ...’ prevelde Mien. ‘Dat is hier vlakbij.’